

Po - slyš, ó Pan - no mi - lo - sti, však jsme za - rmou - ce ní do - sti,

po - slyš, jak k to - bě vo - lá - me a k to - bě se u - ti - cá - me.

k to - bě vo - lá - me

k to - bě vo - lá - me

1. Poslyš, ó Panno milosti,
však jsme zarmoučení dosti,
poslyš, jak k tobě voláme
a k tobě se utíkáme.
2. Líce s pláčem omočeny,
vzdycháním srdce ztlučeny.
Ach, kdož setře krupějičky
této plačící hrdličky.
3. Leč ty vysušíš, Matičko,
ó mé slunce, má hvězdičko,
našich očí mnohou vláhu,
jenž nám trápí naší hlavu!
4. Kolik jest na zemi kvítků,
kolik jest na stromích listků,
kolik jest v rose krupěji,
kolik zrn do země sejí.
5. My jsme pak víc Syna tvého
hněvali milostivého,
více se zpronevěřili,
víc, ach, mnohém víc zhřešili.
6. Odtud k svému sahá meči
(o čem my nemáme péči),
odtud všeliké trestání
a metly Boží šlehání.
7. Když se tehdy spravedlivě
hněvá, ať i milostivě
k nám se nakloní kajícím
a bolestně volajícím.
8. Ty v tom prostředkuj, ó Máti,
k tomu i vy, všickni svatí,
křehkost naší vylouvejte,
nás před Bohem zastávejte.